

Жабиний хор не дасть собі спокою,
Стави дзвенять, стави дзвенять — гудуть:
Не комишем вони, не осокою, —
Позаростали струнами, мабуть.

А місяць став і світить, як найнявся,—
Тече вогнем, спадає, як роса...
Він через те так важко й підіймався,
Що стільки срібла ніс у небеса.

Вгорі горить, палає світлоликий,
Внизу гудуть, видзвонюють стави —
І ніч пливе під п'яную музику,
Облита сріблом з ніг до голови.

Прага, 1927